

посока водѣлъ католишкиятъ епископъ въ Букурещъ, който често навестявалъ България. Но това би внесло дълбока язва въ народната душа и охлаждение къмъ вѣрата и народността, подобно на агитацията за приемане на исляма. За намаляване на привързаността къмъ вѣрата е допринесло много и гръцкото развратно или невежествено учителство, назначавано отъ гръцкитѣ архиереи. И като примѣри се сочатъ пловдивскиятъ учитель Цукала, който, изгоненъ отъ българитѣ за скандално поведение, сипѣлъ безсрамни нападки противъ народа ни въ цариградскитѣ и смирненски вестници; и свищовскиятъ учитель Емануилъ Васкидовъ, който насаждалъ смуть между гражданитѣ и омраза противъ езика и народността ни . . . Но въ случая съ Васкидова, пжтемъ забелязано, Селимински е попадналъ неволно въ голѣма заблуда, тѣй като този заслужилъ учитель, другаръ на Неофита Бозвели, нито е билъ грѣкъ по народностъ, нито е гонилъ българския езикъ, а, напротивъ, като чистъ българинъ, е проявилъ похвални грижи за българската просвѣта и българската книжнина.

4. БЪЛГАРСКОТО ПРОСВѢТНО ДѢЛО ДОМА И ВЪ ЧУЖБИНА. — Неразривно свързани съ разрешението на голѣмия черковенъ въпросъ, който вълнува страната, сж интереситѣ на българското училище и на българското национално възпитание. Селимински не пропуска случай да се грижи за младежитѣ, които се учатъ въ разни заведения въ чужбина, и за личноститѣ, които правятъ жертви за духовното ни въздигане. Така, на 17 февруарий 1846 г. той благодари на приятеля си Фрасикли, грѣкъ, професоръ по филология въ Берлинския университетъ, за неговото човѣколюбиво отнасяне къмъ всички български студенти, които следвали тогава въ столицата на Прусия; и подъ сжщата дата той изказва радостта си на Николай Василияди, студентъ по медицина тамъ, задето си е спечелилъ покровителството на Фрасикли, предъ когото го е препоръчалъ самъ. Къмъ младия Василияди, когото, види се, познава отъ Букурещъ, Селимински се отнася наставнишки, съветвайки го да бжде признателенъ за приятелството на Фрасикли и да се върне „достоеенъ за многото разноски, за многото години и за берлинския университетъ“. Наистина, Василияди, по потек-